

Setkání

BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ

říjen 2021 / ročník XXXI

Rozhovor
s novým jáhnem
Pavlem Kasalem

Barvy pro
oslavu Boha

Rozhovor
o Červené středě

NAKLADATELSTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, Tel.: 224 818 757,
On-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz

Mirjana Soldo

Mariino srdce zvítězí

Mirjana Soldo (roz. Dragičević) se narodila v roce 1965 v Sarajevu, hlavním městě Bosny a Hercegoviny, ještě v době socialistické Jugoslávie. Na prázdniny jezdila za příbuznými do zapadlé horské vesnice Međugorje. Bylo jí teprve šestnáct, když spolu s pěti dalšími dětmi spatřila tajemnou Paní (Gospu): ta je pak začala duchovně formovat a prostřednictvím svých poselství oslovovat i věřící daleko za hranicemi této malé farnosti. Není divu, že následné události dětem dramaticky změnily život, že s mimořádnou milostí přišly i mimořádné zkoušky a utrpení. Ani po čtyřiceti letech od prvního zjevení nepřestávají do Međugorje proudit zástupy lidí, kteří zde hledají místo modlitby, světlo na cestu, uzdravení, povolání – zkrátka Boha a jeho milost. Díky Mirjaně dnes máme k dispozici toto úžasné svědectví „z první ruky“.

brož., 376 s., 359 Kč

Kvítky svatého Františka

Sbírka krátkých příběhů s duchovní pointou ze života světce a jeho druhů. Dnes již klasické dílo autora z konce 14. století čerpá z latinského spisu bratra Hugolina Actus beati Francisci a klade si za cíl zpřístupnit ctnosti a duchovní moudrost svatého Františka co nejširším kruhům. Kniha vychází v novém překladu s ilustracemi italského výtvarníka Piera Casentiniho z cyklu Píseň bratra Slunce. Věříme, že dárkové provedení Kvítků nejenže potěší širokou františkánskou rodinu, ale získá si též novou generaci čtenářů. váz., 192 s., 299 Kč

Grzegorz Rys

Rozjímavý růženec

Lodžský arcibiskup nás provede modlitbou růžence rozjímavým způsobem. Jeho rozjímání nad jednotlivými desátkami růžence jsou velmi neotřelá; člověk se až diví, jak Boží slovo ve světle Ducha promlouvá k srdci.

brož., 96 s., 129 Kč

Giuseppe Forlai

Maria, Matka učedníků Páně

V této knížce se pokusíme nastínit Mariin hluboký vztah k Duchu Svatému a k Církvi. Duch Svatý je tím, kdo formuje tělo Božího Syna v lůně ženy, i tím, kdo utváří církev v lůně jeruzalémského večeřadla. Kdykoli třetí osoba božské Trojice dává život něčemu novému, Maria je u toho. Tak jako nelze oddělit Matku od Syna, působením plodného Božího Ducha je nerozlučně propojen Mariin život i s životem Církve. Církev je neustále závislá na vanutí Ducha, ale jeho vanutí je účinné, není-li Duch zarmucován (srov. Ef 4,30), jinými slovy, pokud mu říkáme „tady jsem“, podobně jako nazaretská Panna.

brož., 88 s., 149 Kč

Velký diář na rok 2022 s liturgickým kalendářem

Diář formátu A5 v pevné vazbě s obálkou modré či zelené barvy se zlatou razbou. Ke každému dni je uveden církevní a občanský svátek, odkaz na denní modlitbu církve a na liturgické texty, antifona k žalmu a myšlenka na den. Na začátku každého měsíce jsou uvedeny úmysly Apoštolátu modlitby. Diář obsahuje také dostatečný prostor na poznámky, přehledný měsíční kalendář na roky 2022 a 2023 a další praktické informace. Do každého dne Vás uvede citát z listů svatého apoštola Pavla.

váz., 392 s., 219 Kč

Měsíčník AKTUALITY – SETKÁNÍ

Vydává Biskupství českobudějovické

Kontakt: Biskupská 4, 370 01 České Budějovice,
e-mail: setkani@bcb.cz

Redakční rada: JUDr. Jan Kotous – předseda,
P. Dr. Zdeněk Mareš Th.D., Mgr. Ondřej Doskočil, Th.D.

Šéfredaktor: Ing. Petr Samec, Dr.

Vážení odběratelé, náklady na výrobu jednoho čísla činí 25 Kč. Přispět na ně můžete formou daru pro diecézi na účet Biskupství českobudějovického u Sberbank cz, a.s.: 4120000636/6800, variabilní symbol 11. Účtárna biskupství na vyžádání vystaví doklad o daru pro daňové účely.

Foto na titulní straně: Otec biskup Vlastimil žehná zvláštní váрку světlého ležáku v mladinové pánvi pivovaru Budějovický Budvar; foto: Petr Samec

Obsah

Editorial	3
„Ministrování Svatému Otci jsem bral jako bonbon na závěr studií v Římě“	4
ORDO VIRGINUM: zasvěcené panny v naší diecézi	7
Personalia	8
Dialog	9
Barvy pro oslavu Boha	10
Slovo života pro děti	12
Pavel Svoboda: „Svoboda vyznání se týká každého člověka, i nevěřícího“	14
Svatojánské mosty	16
Zámek Vimperk a jeho nová expozice	18
Jak se díváme na duchovní tematiku?	19
Jihočeské kostelíky XV.	20
Postní almužna 2021 pomůže rodinám v duchovní i sociální oblasti	21
Největším problémem křesťanů v Pákistánu je chudoba a sociální nejistota	22
Pozvánky na akce Diecézního centra pro rodinu	23
Těšitelé duší	24

Grafika a sazba: Zuzana Prokopová

Tisk: Inpress a.s., České Budějovice

Evidenční číslo MK ČR E 6603

ISSN 1212-8074

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů a nezodpovídá za obsah inzerce.

Uzávěrka příštího čísla je 11. 10. 2021

Foto: Radek Gális

V pondělí 13. září požehnal Mons. Vlastimil Kročil na varně pivovaru Budějovický Budvar zvláštní várku světlého ležáku. Požehnaný ležák poslouží i letos dobré věci: během adventních trhů v Českých Budějovicích si lidé budou moci Požehnaný ležák zakoupit a přispět tak na dobročinné účely. V uplynulých letech získala Diecézní charita České Budějovice díky Požehnanému ležáku celkem 676 000,- Kč. Na obrázku přidávají pánové Jiří Kohout (ředitel DCHCB), Mons. Vlastimil Kročil a Adam Brož (sládek pivovaru) sušený chmel do právě požehnané várky.

Editorial

Milé čtenářky, milí čtenáři,

mezi svátky měsíce října si připomínáme i svátek sv. Lukáše, evangelisty a patrona lékařů. V uplynulé době poznamenané celosvětovou pandemií jsme měli příležitost si uvědomit, jak vzácným darem je zdraví a za co všechno vděčíme poznatkům lékařské vědy. Dennodenně jsme mohli sledovat úsilí lékařů, sester a dalších zdravotnických profesionálů v boji se zákeřnou nemocí. Je namístě věnovat medicíně i jejímu patronovi pár řádek zamyšlení.

V úryvku Lukášova evangelia, který se čte na jeho svátek 18. října, jsou zaznamenána Ježíšova slova: „Když někde vejdete do domu, napřed řekněte: 'Pokoje tomuto domu!'“ A dále: „Uzdravujte tamější nemoc-

né a říkejte jim: 'Přiblížilo se k vám Boží království!'“ (Lk 10, 5 a 9).

O vcházení do domu se zmiňuje také lékař Hippokrates ve své přísaze: „Do všech domů, kam vstoupím, budu vstupovat ve prospěch nemocného, zbaven každého vědomého bezpráví a každého zlého činu.“

Lékař má přicházet do domu nemocného s dobrým úmyslem, chce léčit a neškodit. Ježíšův učedník taktéž vstupuje do domu (do života druhého člověka), aby přinášel uzdravení. Nadto však má být i nositelem pokoje a poslem Boží království. Starost o duchovní dobro člověka nijak neumenšuje zájem o jeho fyzické zdraví. Vždyť i Ježíš „uzdravoval každou nemoc a každou chorobu“ (Mt 4, 23). Ježíš fakt fyzické bolesti, nemoci a utrpení nijak neignoruje, neříká, že je to „jen tělo“. Ježíš uzdravuje celého člověka. Přinášá mu spásu, někdy doprovázenou fyzickým uzdravením jako znamením, často však i navzdory trvajícím fyzickému neduho.

Medicína není přes všechny nepopiratelné úspěchy všemocná, nepřináší skrze fyzické uzdravení a prodloužení života člověku spásu. Všechno lidské léčení je jen částečné ve srovnání s plným zdravím, které dává Bůh. A přesto i naše lékařská věda, pokud zmírňuje utrpení a zkvalitňuje lidský život, je v souladu s Božím plánem a má velký smysl. O to větší, když věnujeme pozornost nejen tělu, ale i duchu a duši.

Ať k tomu našim dnešním lékařkám a lékařům napomáhá přímluva jejich patrona lékaře Lukáše u Boha, od něhož též smíme doufat nejen spásy duše, ale i vzkříšení našeho smrtelného těla.

Mgr. Ondřej Doskočil, Th.D., člen redakční rady Setkání a nemocniční kaplan

Napište redakci

Vážení čtenáři, uvítáme vaše názory a reakce na příspěvky v časopisu Setkání. Zapojit se můžete také formou diskusních příspěvků k jednotlivým nabízeným tématům, a to sdělením vlastního názoru či osobní zkušenosti.

Vaše reakce a příspěvky posílejte na e-mailovou adresu: setkani@bcb.cz, nebo na adresu redakce: Redakce časopisu Setkání, Biskupská 4, 370 01 České Budějovice

„Ministrování Svatému Otci jsem bral jako bonbon na závěr studií v Římě“

Rozhovor s Pavlem Kasalem, který 17. července 2021 přijal jáhenské svěcení.

Jaké bylo Vaše dětství? Trávil jste část volného času v křesťanském společenství se svými vrstevníky, chodil jste ministrovat apod.?

Ministroval jsem začal už jako malý. Začal jsem ministrovat ve Světle nad Sázavou a když jsme se přestěhovali do Humpolce, pokračoval jsem v ministrování tam. Tamní ministrantské společenství bylo velmi dobré, měli jsme i pravidelné ministrantské schůzky. Tamní kněží navíc byli také velmi dobří, jejich vzor mě velmi ovlivnil.

Kdo ve Vaší rodině Vás nejvíce vychovával či ovlivňoval ve víře?

Byl jsem vychován v praktikující rodině. Ve víře mě ovlivnila především maminka.

Čím jste chtěl být jako malý kluk?

Jako malý kluk jsem chtěl být nejprve popelářem, později kosmonautem. Na střední škole jsem zvažoval profesi učitele nebo psychologa.

Kdy a za jakých okolností jste poprvé poznal, že Vás Bůh volá ke kněžské službě?

O kněžství jsem přemýšlel jako malý kluk, když jsem ministroval. Vážněji jsem o tom přemýšlel během střední školy. Opravdové povolání a moje odpověď na něj přišla až na vysoké škole, kdy jsem pochopil, že Boží nabídka se nedá jen tak ignorovat, ale že je třeba na ni i nějak zareagovat. Oslovil jsem tedy známé kněze a s nimi jsem začal rozlišovat, zda jde opravdu o Boží povolání, nebo zda je to pouze nějaké mé vnitřní přání. Na základě rozhovorů s kněžími jsem se rozhodl podat si přihlášku do semináře.

Komu jste o tom poprvé řekl?

Poprvé jsem o tom řekl Josefu Prokešovi, mému bývalému spirituálovi na Bigy (pozn. redakce: Biskupské gymnázium v Č. Budějovicích), dále jsem rozlišoval i s Josefem Gumenickým. Oba kněží mi velmi pomohli, celé rozlišování byl totiž delší proces, kterým mě oba pomohli provést.

Podporovala Vás na Vaší cestě rodina od samotného počátku (jste přece jen jediný syn...)?

Rodina mě velmi podporovala, ale zároveň se i snažila zachovat si odstup, příliš nejásat, abych se mohl opravdu, ve svobodě, rozmyslet sám.

Studoval jste v Havlíčkově Brodě, v Českých Budějovicích, v Olomouci, v Praze a nakonec v Římě. Jak snášíte časté stěhování a změnu prostředí? Třeba po mě by to bylo hodně těžké...

Osobně stěhování moc rád nemám, možná právě proto, že jsem se jako dítě stěhoval často. Paradoxně kněz je člověk, kte-

Foto: Mirka Dolanská / Člověk a víra

rý musí být vždy připraven opustit jedno místo a přestěhovat se do druhého. Asi i v tom je Boží humor, že Bůh dává trochu něco jiného, než bychom si přáli. Stěhování z jednoho semináře do druhého a z jedné univerzity na druhou pro mě tedy bylo těžké, ale zároveň mi i hodně rozšířilo obzory. Možná, že hodnotné věci jsou hodnotné právě proto, že je s nimi spojeno překonání nějaké těžkosti. Zkušenost v Olomouci, v Praze a v Římě byla úplně jiná. Krůček po krůčku jsem se učil přijímat více a více zodpovědnosti.

Během studií jste poznal mnoho vynikajících učitelů – který (nebo kteří) Vám toho dali nejvíce?

Na střední mě hodně bavila čeština a angličtina, oba obory jsem posléze i studoval na VŠ. Na Bigy si cením, že se snažilo předat i schopnost kriticky myslet, tedy skutečně dokázat kriticky rozlišovat. V tom mě velmi ovlivnil například profesor Lippman. Na teologické fakultě v Praze musím jmenovat profesora Pospíšila a jeho dogmatickou teologii. Profesor Pospíšil totiž dokázal propojit teologii s životem, předat těžkou látku srozumitelným způsobem. Pro teologii byl skutečně zapálený.

Výborní byli například i profesori na filozofii, docent Sousedík a doktor Svoboda. Ale bylo i mnoho a mnoho jiných. Římští profesori naopak nabídli osobní příklad, rozhled a světovost církve. Mohl jsem díky nim poznat, že problémy, které řešíme my, naopak neřeší například v Jižní Americe. Profesori se navíc pokusili ne předat nám praktická řešení, která máme aplikovat na každou situaci, ale naopak, vidět každou situaci zvlášť, zvlášť ji posuzovat a až potom hledat vhodné řešení.

Co Vás během studií nejvíce bavilo a které předměty jste neměl rád?

Poměrně mě bavily jazyky, ale v prvních letech studií toho bylo mnoho, tak nebylo na tyto předměty tolik času, kolik bych si přál. Přiznám se, že než samotná látka pro mě byl důležitější profesor a jeho vztah k oboru. Myslím si, že vědomosti si mohu dostudovat a vyčíst, ale osobnost profesora dává předmětu ještě jiné koření. Nejvíce mě bavila dogmatická teologie, srdce teologických studií, dále například morální teologie, a nakonec i teologická antropologie, tedy teologický pohled na člověka.

Co Vám dalo studium v Římě?

Zkušenost studia v Římě pro mě byla nesmírně cenná. Nesmírně jsem si rozšířil obzory. Velmi se mi líbí italská kultura, italská spontánnost, přátelskost, to, že jsou Italové schopni velké improvizace. Na druhou stranu, italská byrokracie je pověstná svojí složitostí a někdy i zbytečnou komplikovaností. Díky studiu v Římě jsem se naučil nejen ocenit kulturu naší, ale i ocenit kulturu italskou, myslím, že oba pohledy se dokážou vzájemně velmi obohatit. Italskou kulturu je třeba přijmout a není to vždy lehké, protože je v mnoha věcech úplně jiná než ta naše. Někdy dokonce působí velmi chaoticky, pro Italy je semafor skutečně trochu dekorativní, tři pruhy na silnici ne vždy znamenají tři pruhy na silnici. Přesto tento systém funguje. Italové mají rádi řád, ale vnímají ho jinak, než ho vnímáme my.

Uměl jste italsky před příchodem do Nepomucena?

Italsky jsem se před studiem v Římě učil dokonce několikrát,

nejprve na Bigy jsem si zapsal italský seminář s paní učitelkou Midžič. K italštině jsem se vrátil ročním studiem na italské kulturním institutu v Praze, to když jsem už věděl, že mám jít studovat do Říma. Nakonec jsem absolvoval jazykový kurz v samotném Římě, který organizovala univerzita, na které jsem měl studovat. Nejtěžší pro mě ale bylo začít mluvit, překonat ostych. Jako veliký zlom vidím první zkouškové období po cca 4 měsících v Římě. Šel jsem na zkoušku a bál jsem se, že se mě učitel na něco zeptá, já mu nebudu rozumět, a tak se spolu rozloučíme. Nakonec to tak naštěstí nedopadlo a já se přesvědčil, že to s mými znalostmi není tak špatné a že se dokážu domluvit.

Setkal jste se osobně se Svatým otcem?

Ano, letos na Seslání Ducha svatého jsme Svatému otci ministrovali. Ono to není zase až tak časté, je totiž mnoho kolejí a seminářů, kteří chtějí Svatému otci ministrovat. Naposledy nepomucenská kolej ministrovala Svatému otci před třemi lety. Seslání Ducha svatého byla i poslední mše, které jsem se mohl v bazilice sv. Petra zúčastnit. Velmi záhy totiž začalo zkouškové období, přiblížilo se i mé stěhování z Říma. Toto ministrování jsem bral jako takový bonbon na závěr, něco, co už nemuselo nastat. Jsem za to velmi vděčný.

Líbil se Vám i běžný život ve Věčném městě?

Italské památky jsou krásné, s knihou v ruce mě bavilo je poznávat. Rád jsem objevoval četné kostely, četl jsem si jejich historii, bylo pro mě silné být blízko velkým umělcům, jakými jsou například Michelangelo či Caravaggio. Krásný je i celý Řím s jeho úzkými uličkami a nenapodobitelnou atmosférou, kdy člověk mívá prastaré památky i současné budovy. Snažil jsem se i poznat italskou kuchyni, která je výborná, naučil jsem se vychutnávat si těstoviny, dobré červené víno a samozřejmě i kávu. V Římě jsem se pokoušel i žít kulturním životem. Snažil jsem se chodit do muzeí, obrazáren, chodil jsem do divadel, dokud byly otevřeny. Naučil jsem se vychutnávat si operu, byl jsem i na baletu. Italové jsou i vášnivými fotbalovými fanoušky, jsem rád, že jsem mohl být i na jednom fotbalovém zápase ev-

Vánoce v roce 2020: P. Kasal se sestrami (zleva Markéta, Julie, Natálie);
foto: archiv Pavla Kasala

Farní setkání farnosti Kamenný Újezd v roce 2019 s tehdejší a nyní i současným správcem farnosti P. Pavlem Bickem a jáhnem Vojtěchem Talířem; foto: archiv Pavla Kasala

Bohoslovci nepomucenské koleje v Římě na duchovních cvičeních při začátku akademického roku 2019/2020; Foto: archiv Pavla Kasala

ropské ligu. Řím je veliké evropské město, mnoho toho nabízí a mnoho jsem se toho pokusil načerpat.

Měl jste možnost poznat i zbytek Itálie?

Jezdili jsme i na výlety a tak jsem poznával i celou Itálii. Mám rád středověká městečka a jejich úzké uličky. Velmi na mě zapůsobila například také Neapol. Byl jsem i na Sicílii a poznal jsem, že není Ital jako Ital. Říká se, že na jih od Říma už je to Afrika a v něčem to asi i platí. V Římě je trochu jiný řád, než je například v Praze, ale na Sicílii je to ještě trochu jiné. Itálie je skutečně rozmanitá a krásná. Krásné je například i Toskánsko, s krásnou přírodou, kopečky, městečky.

Máte nějaký oblíbený citát z Bible, který Vám pomáhá v těžkých chvílích nebo podle kterého se v životě řídíte?

Mám velmi rád osmý žalm. Hovoří totiž o hvězdách, na které se rád dívám. Žalm hovoří o člověku a jeho malosti proti hvězdám. Dále hovoří o velké Boží lásce, kterou Bůh, k člověku, který je o mnoho menší než hvězdy, má. Hvězdy vedou k žasnutí a tento žalm to krásně vystihuje. Toto žasnutí nad Bohem vidím jako klíčové ve svém duchovním životě.

Kdo je Vaším oblíbeným světcem a proč?

Svatý Jan od Kříže, nevím ani vlastně proč, nebo lépe, těžko se mi popisuje proč. Jeho texty mě provázely celým seminářem. Je to velikán, z jeho textů cítím jeho hluboký vztah s Bohem. Svátý Jan si toho v životě navíc prožil velmi mnoho, o to je jeho osobní zkušenost s Bohem silnější a pravdivější.

Máte nějaký vzor mezi kněžími a kterého byste chtěl ve službě následovat?

Mám veliké štěstí na dobré kněze kolem sebe. Ti mě podporovali, doprovázeli, příkladem i slovem. Chtěl bych je následovat v jejich otevřenosti k Bohu a k lidem, v jejich žasnutí nad složitostmi života a v jejich chuti neustále hledat Boha a člověka.

Máte rád četbu – které jsou Vaše nejoblíbenější knihy?

Z české literatury mám moc rád Karla Čapka, díky studiím literatury se rád vracím k českým i zahraničním klasikům a k jejich velkým románům. Chci mít takový všeobecný přehled. Myslím si, že dobrý román je zkušeností jednoho lidského života. Také si myslím, že poezie a umění je něco, co člověka povznáší. Moje oblíbená kniha je Robinson Crusoe.

Ptal se Petr Samec

Z diáře Otce biskupa VLASTIMILA KROČILA

- 4. 10.** 16:00 Veselí nad Lužnicí,
Dům sv. Františka: mše svatá
- 5. 10.** 12:30 Praha: jednání ČBK
- 7. 10.** 9:30 Č. Budějovice: setkání vikářů
- 8. 10.** 15:00 Štěkeň: mše svatá
- 9. 10.** 10:30 Č. Budějovice: diecézní pout, mše svatá
- 17. 10.** 9:00 Č. Budějovice, katedrála: mše svatá
- 18. 10.** 14:30 Praha: ČBK, Rada pro laiky a hnutí
- 18.–20. 10.** Plenární zasedání ČBK
- 26. 10.** 10:00 Praha: ČBK, právně – ekonomická komise
- 30. 10.** 14:00 Č. Budějovice, kostel Obětování Panny Marie: 25 let České maltéžské pomoci České Budějovice
- 1. 11.** 17:00 Č. Budějovice, katedrála: mše svatá
- 2. 11.** 15:00 Č. Budějovice, kaple sv. Otýlie: mše svatá

Vzhledem k situaci s COVID-19 se může program změnit.

ORDO VIRGINUM: zasvěcené panny v naší diecézi

V roce 2018 vydala vatikánská papežská Kongregace pro instituty zasvěceného života a společnosti zasvěceného života poměrně rozsáhlý dokument *Ecclesiae Sponsae Imago*, který se týká života zasvěcených panen v Církvi. Jde o ženy, které odpovídají na Boží povolání k tomu, aby zpřítomňovaly a žily snoubeneckou lásku Církve vůči Kristu, který si Církev vyvolil jako svou snoubenku. Tento dokument je odpovědí na v současnosti stále více šířící se charizma *Ordo Virginum* ve všech koutech světa.

P. Martin Sedlňák, OMI

Již v prvních staletích existovaly v Církvi panny, které chtěly z lásky k Bohu zasvětit své panenství Kristu ve službě Církve. K životu v panenství byly přijímány biskupem, který je veřejně zasvěcoval Bohu, při zvláštním obřadu. Na zasvěcené panny bylo pohlíženo jako na zvláštní stav v Církvi (vedle asketů, vdov, poustevnic a poustevníků).

Postupem času se panny začaly sdružovat ve společenství. Se vznikem řeholního způsobu života počet panen žijících ve světských podmínkách klesal, nikdy však zcela nezanikl. Povolání k tomuto způsobu zasvěceného života se znovu stalo aktuálním na počátku 20. stol. Po opakovaných žádostech a prozkoumání celé věci bylo na II. vatikánském koncilu uloženo upravit starobylý obřad zasvěcení panen (viz *Sacrosanctum Concilium*, čl. 80). Nový obřad byl vyhlášen Dekretem Kongregace pro bohoslužbu a svátosti z 31. května 1970 a umožnil přijmout zasvěcení ženám žijícím ve světě. Tento obřad „je počítán mezi nejvýznamnější poklady římské liturgie“ (Dekret z 31. května 1970).

Stav zasvěcených panen je zakotven v Kodexu kanonického práva kánonem 604, který jej charakterizuje jako „stav panen, které vyjádřily posvátné předsevzetí důsledněji následovat Krista a byly od diecézního biskupa podle schváleného liturgického obřadu zasvěceny Bohu, mysticky se zasnoubily Kristu, Božímu Synu a oddaly se službě církve.“

Stav zasvěcených panen nemá jiného zakladatele nebo zakladatelku než samotnou Církev, která se inspirovala tajemstvím Mariina života. Toto povolání je tedy povoláním v Církvi.

Na rozdíl od řeholních řádů a sekulárních institutů nemá **Ordo Virginum** pevná pravidla ani strukturu společenství. Zasvěcená panna nevstupuje do žádného nového společenství. Její komunitou je diecéze a ona se účastní života církve v ní. Žije ve světě, aniž by „byla ze světa“.

V České republice je tomuto povolání zasvěceno asi 50 žen. Dalších asi 15 je v tzv. kandidatuře. Toto povolání může být prožíváno i neveřejně, proto přesný počet ve svých diecézích znají jen biskupové a ti, které biskupové pověřili jako své delegáty a spirituály pro doprovázení těchto žen. V naší českobudějovické diecézi je tento způsob zasvěcení se Bohu a Církvi přítomen skrze dvě ženy. Mladší z nich byla přijata jako kandi-

dátka Otcem biskupem Vlastimilem na cestu k tomuto zasvěcení na začátku letošní doby postní za přítomnosti již před lety zasvěcené spolusestry, pak přítomného biskupa Pavla, který je ustanoven delegátem **Ordo Virginum** v naší diecézi a nově jmenovaným spirituálem P. Martinem Sedlňákem OMI, který je touto službou pověřen už několik let také v Plzeňské diecézi.

KDO JE ZASVĚCENÁ PANNA

Je to žena zasvěcená Bohu jako snoubenka Kristova ve službách církve. Biskup od ní veřejným a slavnostním liturgickým obřadem přijímá věčné sliby a zasvěcuje ji Bohu.

Panna

Protože církev je panna, toto povolání je panenské.

Já jsem připravil vaše zasnoubení jedinému muži a musím vás představit Kristu jako čistou pannu. (2 Kor 11,2)

Ty, které přijmou zasvěcení, zaslibují se „neodvolatelným rozhodnutím“ stvrzeným liturgickým obřadem, „žít ve stálém panenství a následovat Krista“ v radikálnosti evangelia.

Zasvěcování panny podle francouzské miniatury ze 13. století.; foto: archiv Ordo Virginum

Snoubenka

Protože Kristus miluje církev jako svou snoubenku, toto povolání je snoubenecké.

Tak se s tebou zasnoubí tvůj Stvořitel. (Iz 62,5)

Povoláním zasvěcené panny je zasnoubit se s Kristem. Znamením toho je prsten (případně závoj či jiné znaky zasvěcení), který je jí odevzdán. Celou svou existenci zasvěcená panna zaměřuje k úsilí být „přesažným znamením lásky církve ke Kristu, jejímu snoubenci“ a obrazem přicházejícího Království. Ve všem vidí příležitost podávat konkrétní svědectví o spojení Boha s jeho lidem.

Foto: archiv Ordo Virginum

Matka

Protože církev je matka, toto povolání je mateřské.

Raduj se, která jsi nerodila, propukni v jásot, neboť máš více synů než ta, která se vdala. (srv. Iz 54,1)

Podle vzoru Panny Marie se zasvěcená panna neustále snaží naplňovat Otcovu vůli, a tak se otevírá duchovní plodnosti. Stává se – v rozličných formách – duchovní matkou mnohých dětí Božích.

ŽPŮSOB ŽIVOTA

Život modlitby

Duch i nevěsta volají: „Přijď!“ (Zj 22,17)

Prvním úkolem zasvěcené panny je modlitba. Při jejím zasvěcení jí biskup odevzdá knihu Denní modlitby církve (breviář). Vyjadřuje tak její povolání ke chvále a přimluvě, které je vlastní všem zasvěceným osobám (srv. *Vita consecrata*).

V srdci samotné církve

Horlivost pro tvůj dům mě stravuje. (Žl 69,10)

Zasvěcená panna nevstupuje do žádného nového společenství. Její komunitou je její diecéze a ona se účastní života církve. Zasvěcení vytváří nové pouto mezi tou, která se zasvěcuje a diecézním biskupem. Toto pouto je současně duchovní i právní. I když je zasvěcená panna začleněna do diecéze, ví, že její modlitba a poslání platí celému světu, univerzální církvi.

V duchu služby

Tvá manželka bude jako plodná réva. (Žl 128,3)

Zasvěcené panny jsou „povolány ke službě v církvi“. Slouží své diecézi i celé církvi zvláště modlitbou. Spolupracují na zvěstování evangelia a ve službě potřebným podle svých charismat, věku, poměrů, profese i spirituality, která je jim vlastní (např. jako katechetky, pastorační asistentky, charitativní pracovnice). Podle přání biskupa a potřeb diecéze mohou přijmout zaměstnání v církvi nebo zůstat ve svém civilním povolání. Ve volbě osobní spirituality jsou svobodné a mohou být např. také členkami hnutí a třetích řádů.

Více informací na <https://ordovirginum.cz/>

Z materiálů **Ordo Virginum** připravil
P. Mgr. ThLic. Martin Sedloň, OMI

Personalia

A. Ustanovení

STORNO DEKRETŮ zveřejněných v ACEBB 06/2021:

P. ThLic. Mariusz Piwowarczyk, OMI byl k **18. 7. 2021** odvolán z úřadu excurrento administrátora farnosti **Kvášňovice**, vikariát Sušice-Nepomuk. Všechna ostatní dosavadní ustanovení zůstávají v platnosti. Č. j.: 1035/2021.

R. D. Ing. Mgr. Václav Salák byl k **18. 7. 2021** odvolán z úřadu excurrento administrátora farnosti **Myslív**, vikariát Sušice-Nepomuk. Všechna ostatní dosavadní ustanovení zůstávají v platnosti. Č. j.: 1032/2021.

R. D. Ing. Jiří Špiřík byl od **19. 7. 2021** ustanoven excurrento administrátorem farností **Kvášňovice** a **Myslív**, vikariát Sušice-Nepomuk. Všechna ostatní dosavadní ustanovení zůstávají v platnosti. Č. j.: 1033 a 1034/2021.

Nové dekrety:

R. D. Mr. Mgr. Tomas van Zavrel byl k **31. 7. 2021** odvolán z funkce ředitele **DCŽM Ktiš**. Všechna ostatní dosavadní ustanovení zůstávají v platnosti. Č. j.: 1033/2021.

R. D. Mgr. Rafał Piotr Kaca byl od **1. 8. 2021** jmenován ředitelem **DCŽM Ktiš**. Všechna ostatní dosavadní ustanovení zůstávají v platnosti. Č. j.: 1034/2021.

R. D. Dr. Zdeněk Mareš, Th. D. byl od **13. 9. 2021** jmenován členem ekonomické rady diecéze českobudějovické. Všechna ostatní dosavadní ustanovení zůstávají v platnosti. Č. j.: 1974/2021.

Mgr. Ludmila Veselá byla od **1. 9. 2021** jmenována diecézní ředitelkou Papežských misijních děl. Č. j.: 1975/2021.

B. Životní jubilea:

P. PhDr. ThMgr. Karol Gottschalk Lovaš, PhD., OPraem. oslavil **1. 10. 2021** své čtyřicáté páté narozeniny.

R. D. Karel Faláš

oslavil **5. 10. 2021** své padesáté páté narozeniny.

R. D. PhDr. Mgr. Vladimír Tethal

oslavil **14. 9. 2021** své šedesáté narozeniny.

P. Mgr. Karl Zaiser, OMI

oslavil **21. 9. 2021** své osmdesáté narozeniny.

Všem jubilantům upřímně blahopřejeme.

C. Výročí kněžského svěcení:

R. D. Mgr. Vavřinec Skýpala oslavil **5. 10. 2021** své dvacáté páté výročí kněžského svěcení.

R. D. PhDr. Mgr. Vladimír Tethal oslavil **5. 10. 2021** své dvacáté páté výročí kněžského svěcení.

R. D. Mgr. Jaromír Stehlík oslavil **5. 10. 2021** své dvacáté páté výročí kněžského svěcení.

K výročí kněžského svěcení upřímně blahopřejeme.

Dialog

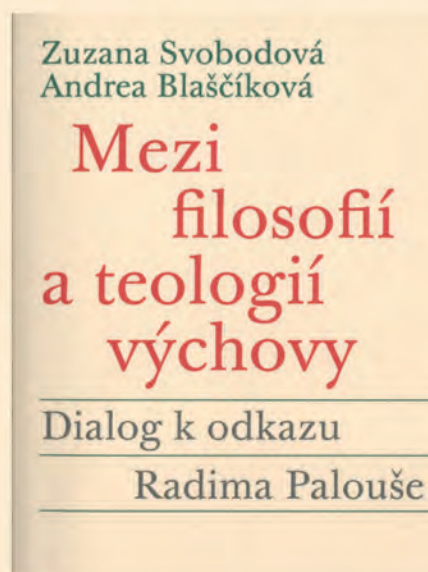
Dialog je termín, se kterým se každý již setkal, slovo u nás zdomácnělo, všichni mu rozumíme. To, že jeho původ je v řečtině, ve slově „logos“ a předponě „dia“, asi také nikoho nepřekvapí. Co nás ale možná již trochu překvapí, je skutečnost, kolik ryze českých slov užíváme, aniž bychom věděli, že by mohly být doslovným překladem pro řecký výraz „dialogos“. Jedná se o slova jako promluva, proslov, rozhovor, rozmluva

Řecké „dia“ totiž značí „skrze“, ale také „veskrz“, „dokonce“, „zcela“, a jako předpona tím pádem značí právě to, co naše předpony roz-, nebo pro-. Používá se také k vyjádření způsobu, jak něco činit, tedy například, jsou-li v řečtině za sebou slova „dia, spravedlnost, být“ překládá se uvedený výraz jako „jít cestou spravedlnosti“, případně „dia, přátelství, být“ značí „jít s někým po přátelsku“, ovšem také pak „dia, válka, být“ je překládáno jako „jít s někým do války“.

Termín „logos“ byl slovem s mnoha významy již ve starém Řecku. Podle různých filosofických škol či škol způsobů života, by mohl být termín *logos* překládán jako *slovo, řeč, význam, smysl, princip, základ, číslo, myšlení, věda* apod. Známy Hérakleitův zlomek o tom, že *nelze dojít k hranicím duše, tak hluboký je její logos*, tedy značí, že i duše jakožto princip života je spojena s logem, i ona má, byť je sama principem života, hluboký *logos*. Péče o duši, jako člověku nejpřiměřenější způsob života již od Sokrata, je tedy péčí o logos duše. Hérakleitos si posteskl, že většina lidí je jako spící, totiž nezachází s *logem* náležitým způsobem, a je prý úkolem milovníků moudrosti (filosofů), aby lidi z toho spánku probouzeli, aby mohli žít v harmonii s tímto pravým základem života, logem. Aristotelés podává zase neméně známý výměr člověka, podle něhož je právě člověk jedinou bytostí, která má *logos*. A Písmo v Evangelii podle Jana praví v prvních svých slovech, ve svém prvním verši: „Na počátku byl *logos*, a *logos* byl od Boha a Bůh byl *logos*.“

Jedním z těch, kteří v naší zemi velmi promýšleli význam řeckého výrazu „dialogos“, kdo se věnovali fenoménu dialogu v lidském životě, byl Radim Palouš (9. 11. 1924–10. 9. 2015). Svou filosofií výchovy, v jejímž centru je právě dialog, spojený s konverzí, ovlivnil mnohé své studenty a posluchače. U příležitosti jeho devadesátých narozenin uspořádala na své půdě Teologická fakulta Jihočeské univerzity ve spolupráci s Českou křesťanskou akademií výstavu fotografií a dokumentů ze života této výrazné osobnosti. Na výstavě se tehdy podělil

**6. 10. 2021
17 – 18 hodin**

**sborovna 4.10, 3. patro
Teologická fakulta JU**

o svou osobní vzpomínku na setkání s Radimem Paloušem profesor Karel Skalický; hovořil o jejich vzájemném setkání v Římě a o zajistění, ke kterému došlo na první pohled. Kdo zná či znal obě tyto výrazné osobnosti, ten chápe, že k onomu zajistění prostě dojít muselo, neboť oběma šlo o život v pravdě, podle Kristova příkladu a o výchovu těch, kteří jsou nám svěřeni. Radim Palouš byl pro své působení nazván Karlem Skalickým při jedné příležitosti *Comenius redivivus*, tedy Komenský opět oživlý, jak pravý slovník, či jak vysvětlil v jednom svém článku Karel Skalický přímo: „*Mám ... zato, že po Komenském nebyl a není v našem českém kulturním prostředí myslitel(ka), který(á) by nesl(a) jeho pochodeň důstojněji, tvořivěji a obnovněji než Palouš*“, napsal o tomto po Sametové revoluci prvním rektorovi Univerzity Karlovy. Radim Palouš však neměl studenty svých prací jen v naší zemi, přestože jen velmi málo jeho prací je dostupných ve světových jazycích. Především díky práci svých žáků je dnes myslitelem, který má své následovníky kromě naší země také například na Slovensku či v Polsku. Rovněž první ročník Zimní školy filosofie výchovy, který byl letos v únoru pořádán Teologickou fakultou Jihočeské univerzity, Českou křesťanskou akademií a Univerzitou Konstantina Filozofa v Nitře, byl věnován Radimovi Paloušovi a Jaroslavě Peškové, kteří spolu zakládali obor doktorského studia filosofie jakožto filosofie výchovy na Pedagogické fakultě Univerzity Karlovy.

Dvě pořadatelky této Zimní školy filosofie výchovy nyní vydaly v nakladatelství Karolinum knihu – a jak jinak: dialog, a to česko-slovenský dialog k odkazu Radima Palouše. Knihu s názvem **Mezi filosofií a teologií výchovy** představí osobně obě autorky ve středu 6. října v 17 hodin na Teologické fakultě. Autorky se chtějí podělit o radost, kterou přinášelo psaní tohoto dialogu a o vyprávění, jak tento vzájemný dialog přispíval k jejich živé konverzi, a tedy nejen ke konverzaci. Přijďte po přátelsku, z dialogu a k dialogu žijeme.

PhDr. Bc. Zuzana Svobodová, Ph.D., katedra pedagogiky TF JU

Barvy pro oslavu Boha

O podzimu se říká, že je plný barev, které asi nejvíce můžeme pozorovat v měsíci říjnu. Máme rádi barvy a rádi se mnohdy pestrobarevně oblékáme, podle toho, co každému z nás vyhovuje. Mnozí si díky tomu všimnou při účasti na bohoslužbách, že i kněz střídá barvy bohoslužebných rouch.

Někteří i vědí, jaké barvy jsou určené pro konkrétní dobu. Ale už jen minimum lidí by umělo povědět, kdy to začalo a proč máme pro liturgii tuto škálu barev. Barevnost liturgických šatů slouží k lepšímu pochopení slavení křesťanských obřadů. Barevnost se váže k symbolice, která byla známá jak pohanskému, tak židovskému světu. Každá doba měla své oblíbené barvy. V antice si Řekové a Římané libovali v bílé a purpurové. Středověk si oblíbil barvy, které můžeme nazvat čistými, jako jasná červen, intenzivně modrá nebo jiskřivá zeleň. Renesance pak rozehrála svět barev o střední odstíny – např. fialová, hluboká černá nebo hnědá. Barok se pak barevně doslova roztančil (odstíny meruňkové, broskvové, rozmarýnové a jiné). Rokoko a romantismus zintenzivnily barvy a epocha osvícenectví vyzvedla přírodní charakter barev, když se ozývala otázka na jejich symbolický význam.

K významu barev v symbolice liturgie přispívaly mnohdy čisté obecné významy: **modrá** jako barva nebe, čisté vody, šatů andělů a svatých. U mužů značila modrá barva věnost v lásce a modrý slavnostní šat nosili také králové Francie, jako nejkřesťanštější panovníci.

Zelená označovala oživující život, návrat jara a ve středověku nosili jak vládcové, tak i dvořané oděvy této barvy. Také muslimští duchovní nosili šat zelený. V křesťanské kultuře měli zelenou biskupové (cca do 1803), kteří neměli knížecí hodnost. A pro křesťanský východ zelená označovala vyznání víry.

Žlutá se velké popularitě netěšila: inkvizice nařizovala tuto

Bílá: velikonoční vigilie v Hluboké nad Vltavou (11. 4. 2020)

barvu kajících – hlavně kacířům – a nevěsta, jenž měla dítě za svobodna, měla mít šaty této barvy.

Zato **fialová** je znamením moudrosti, poznání duchovna, barvou učenců, alchymistů, astrologů a lékařů. Proto i prsteny vyššího kléru měly fialové kameny.

Když se řekne **purpur**, tak si každý z nás představí ostře červenou, rudou barvu, která je barvou šatu kardinálů. Podle některých však purpur není v klasickém smyslu barvou, neboť název spíše odkazuje na proces jeho vzniku, při kterém však může vzniknout odstín barev purpurově modrý, fialový, zelený i černý. Možná nás překvapí, že nejdražší a nejsvátečnější je odstín purpurově černý. Právě proto se roucha této liturgické barvy užívala do roku 1969 v liturgii Velkého pátku. Purpur červený je symbolem královské hodnosti (pláště králů), ale také prolití krve (oděv kardinálů).

V počátcích křesťanství nebyly žádné zásady používání konkrétních barev liturgických šatů. Prvenství však měla barva **bílá**, která byla barvou chvály dosažené skrze Krista. Proto obyvatelé nebeského království byli zobrazováni v bílých šatech, které také znamenaly roucho nezničitelnosti. V pozemské liturgii se nacházel tento symbol v předání bílého šatu u křtu. Církevní otcové rané křesťanské doby bílou vnímají jako barvu zachování

Červená: slavnost Sestání Ducha Svatého v katedrále sv. Mikuláše (23. 5. 2021).

Fialová: žehnání adventních věnců ve Strakoněch (1. 12. 2019).

vání pro život věčný, zisk nevinnosti a zmrtvýchvstání pro nový život. Je to barva radosti či svátku (svatý Jeroným). Pro svatého Cyrila Jeruzalémského (315–386) je bílý šat znakem svatby, ale také označoval touhu věřícího po nebeském ženichovi. Moudré panny mají bílý šat, hloupé mnohobarevný.

Oproti tomu barva **černá** je vnímána jako symbol smrti, nesvobody a temnoty. V této souvislosti nás může překvapit, že i barva červená byla někdy vnímána jako barva hříchu v souvislosti s knihou proroka Izaiáše (1,18). Svatý Augustín (354–430) černou barvou označuje hřích a smutek. Právě proto svatý Cyprián (+258) navrhuje mrtvé oblékat v bílý šat, který je znakem stavu nebeské radosti. Barva fialová měla podobný charakter, jako barva černá. Svatý Justin (100–165) červený šat Krista během jeho utrpení vysvětluje ve smyslu oběti – darování života a prolití krve. Origenés (kolem 185–253) popisuje na Kristu barvu bílou (jako barvu božství) a červenou (jako lidství Ježíše). Zelená je podle Bedy Ctihodného (672–735) barvou naděje, nezničitelnosti a věčného dětinství.

V období IX. století se bohatství barev stává v liturgických rouchách krásou symbolů v křesťanském kultu. Asi prvním z vyšších míst církevní hierarchie, kdo se věnoval liturgickým barvám, byl papež Inocenc III. (asi 1160, papežem 1198–1216). Ten ještě jako kardinál napsal spis o liturgii (*De sacro altaris mysterio*), kde se zmiňuje o barvách bílé, červené a černé. Zelená mu dělá jistý problém, neboť je jakási „mezibarva“, neboli střední barva, která stojí mezi hlavními barvami. Dále píše, že barva zelená může být zastoupena žlutou a černá fialovou. Přiřazování konkrétní barvy k liturgickému slavení pak docházelo postupně podle zásady analogie, typologie a tropologické alegorie, s přihlédnutím k alegorii rememorativní (seslání Ducha Svatého → ohnivý jazyky → barva červená). V čase vydání misálu na základě rozhodnutí Tridentského koncilu (1570) je už jasně zformulovaný systém užívání liturgických barev (bílá, červená, černá, fialová, zelená a růžová). I když liturgická reforma tridentského koncilu chtěla sjednotit liturgická pravidla, přesto k tomu nedošlo, neboť starší řeholní řády měly povoleny výjimky na své liturgie, stejně jako lokální západní rity katolické církve (ambroziánský, lyonský, mozarabský). Nadále se používala barva modrá, především u mariánských slavení a žlutá. Dokonce se vyskytovala i hnědá bohoslužebná roucha na svátek svatého Josefa, s odkazem na jeho povolání.

Foto: Jakub Huna / Člověk a víra

Zelená: mše sv. v kostele sv. Tomáše Becketa v Nové Cerekvi (12. 7. 2020).

Liturgické barvy dnes

Po II. Vatikánském koncilu se v rámci předpisů k novému misálu ustálily následující liturgické barvy:

- **bílá** pro slavení Eucharistie a liturgie hodin v době velikonocní, vánoční, na slavnosti a svátky Páně (vyjma těch, které se významově dotýkají jeho umučení), na slavnosti, svátky a památky Panny Marie, andělů a svatých, jenž nebyli mučedníky a také na Slavnost Všetech svatých;
- **červená** se užívá na Květnou neděli, Velký pátek, slavnost Seslání Ducha Svatého, svátky apoštolů (vyjma svatého Jana evangelisty) a mučedníků;
- **zelená** je určena na neděle a všední dny mezidobí;
- **fialová** se používá v období Adventu a Postní doby, ale také při mších za zemřelé a pohřbech, kde může být nahrazena černou.
- zvláštní barvou je **růžová**, která se používá jen na 3. neděli adventní (*Gaudete*) a 4. neděli postní (*Laetare*).

Nadále se využívá i zlatá, stříbrná a modrá barva (poslední dvě obzvláště na svátky a památky Panny Marie).

Možná, že se někomu zdá, že je to pouze symbolické vyjádření povahy slavení liturgie v běhu času, ale právě naše smysly jsou těmi prvními senzory, které nám poukazují na symbol, jenž se stává skrze naši víru skutečností spojením s Bohem. Liturgické barvy nelze chápat jako reklamní tah na věřící pro zvýšení napětí, zájmu, nebo něčeho jiného. Barvy v liturgii zvýrazňují a činí velmi viditelným mystérium víry. V použití barev se ukazuje pedagogika Církve během liturgického roku.

Když jsem ještě jako středoškolák před více než třiceti lety ministroval v bratislavské katedrále svatého Martina, tak jsme tam měli jednu paní, která byla asi liturgicky vzdělaná, nakolik vždy přišla v halence, nebo v zimě v kabátě příslušné liturgické barvy. Jenomže slavnost patrona kostela – svatého Martina – se vždy přesouvala na neděli, pokud padla na den v týdnu. A tak se stalo, že paní měla zelený kabát a kněz bílý ornát v barvě slavnosti světce. Trochu jsem ji litoval, neboť byla během mše celá nesvá, když s tímto nepočítala. Jak je vidět, ne každému bylo a je jedno, jaká je liturgická barva.

P. ThDr. Gabriel Rijad Mulamuhic, O.Cr., Ph.D.

Foto: Gabriela Hrnčířová

Růžová: slavení 4. neděle postní v Unhošti.

Středa

Z mého zápisníku:

Jednou jsem přišel do třídy a učitelka se nás zeptala, kdo si chce sednout do lavice vedle Franka.

To je velmi chudý kluk, který bydlí se svojí rodinou v garáži v jedné čtvrti, která nemá moc dobrou pověst.

Za celý loňský rok si vyměnil oblečení tak dvakrát nebo třikrát. Je velmi zanedbaný a dost zapáchá. **Nikdo z nás nechtěl ani slyšet o tom, že by měl být vedle něho.**

I já jsem s tím měl problém, protože by to znamenalo, že mu budu muset pomáhat s úkoly, více se mu věnovat a budu mít tedy méně volného času. Abych řekl pravdu, tak jsem se také bál co mi pak řeknou spolužáci.

Zítřka navrhnu svým kamarádům, aby se se podívali, zda mají oblečení, které nepotřebují a mohlo by se líbit Frankovi.

Ježíšův hlas v mém nitru byl však čím dál silnější. Rozhodl jsem se tedy a se vši dobrou vůlí jsem řekl profesorce, že mohu sedět v lavici s Frankem.

Musím přiznat, že poté co jsem udělal tento krok, pocítil jsem velkou radost a zdálo se mi, že i Frank byl velmi rád.

Ve čtvrtek v 16.00 hodin úkoly z matematiky s Frankem u něho doma.

LUIS

BRAZÍLIE

>> Bud' aktivní!

SLOVO ŽIVOTA

10

Řím 13,8

„NEBUĎTE NIKOMU NIC DLUŽNÍ – JEN VZÁJEMNOU LÁSKU. NEBOŤ KDO DRUHÉHO MILUJE, SPLNIL ZÁKON.“

VZÁJEMNÁ LÁSKA JE

NAŠE SNAHA

O LÁSKU,

KTERÁ MILUJE

JAKO PRVNÍ.

VZÁJEMNÁ LÁSKA VE VŠECH PODOBÁCH: VELKODUŠNOST, OCHOTA POSLOUŽIT, DŮVĚRA, VZÁJEMNÁ ÚCTA, UPŘÍMNOST ATD., JE NÁM PŘEDSTAVOVÁNA JAKO DLUH, TEDY JAKO NĚCO, K ČEMU NEMŮŽEME ZŮSTAT LHOSTEJNÍ, CO NEMŮŽEME ODKLÁDAT, CO NÁS POBÍZÍ A NEDOPŘÁVÁ NÁM POKOJE, DOKUD DLUH NENÍ SPLACEN.

KDYŽ CHCEME DOBŘE PLNIT BOŽÍ VŮLI, JE TŘEBA MÍT STÁLE NA MYSLI TENTO CÍL, KTERÝ NÁM BŮH PROSTŘEDNICTVÍM SVÝCH PŘIKÁZÁNÍ PŘEDKLÁDÁ.

JE-LI, JAK ŘÍKÁ SV. PAVEL, VZÁJEMNÁ LÁSKA DLUHEM, BUDE TŘEBA MÍT LÁSKU, KTERÁ MILUJE JAKO PRVNÍ, TAK JAK SI JEŽÍŠ POČÍNAL VŮČI NÁM. BUDE TO TEDY LÁSKA, KTERÁ JE AKTIVNÍ, KTERÁ NEČEKÁ, KTERÁ NEODKLÁDÁ.

POKAŽDÉ, KDYŽ... BUDU MÍT RÁD JAKO PRVNÍ, AŽ JE MOJE LÁSKA KONKRÉTNÍ, DOKÁŽE POCHOPIT DRUHÉ, ZABRÁNIT CHYBÁM A BUDE KE VŠEM TRPĚLIVÁ, VELKODUŠNÁ...

MOHU SI VYBARVIT MINCI...

Bůh nás stále miluje

"Víme, že těm, kteří milují Boha, všechno napomáhá k dobrému." (Řím 8,28).

Obrázky si vybarvi a přemýšlej, jak bys podle toho mohl/a žít i ty?

Apoštol Pavel píše dlouhý dopis Římanům. Zvlášť chce povzbudit křesťany z tohoto prvního společenství, aby věřili v Boha a stále milovali, i v těžkostech.

Potom Pavel zůstane dva roky v Římě v domě, který je hlídán stráží.

Může hlásat evangelium mnohým. Bůh má s každým nádherný plán, a když Mu budeme důvěřovat, tak se naplní.

Tomášova zkušenost: Bohužel jednoho dne můj tatínek přišel o práci a všichni jsme kvůli tomu měli velkou starost. Vzpoměl jsem si, že Chiara Lubichová nás učila milovat stále, i v obtížných situacích.

Tak jsem začal pomáhat doma. Jednou večer chtěl můj tatínek kávu; požádal jsem maminku, aby mě naučila ji připravovat, a tak jsem mu mohl připravit vynikající kávu.

Za pár dní našel tatínek novou práci a všichni jsme byli šťastní. A já jsem děkoval Nebeskému Tatínkovi.

Víme, že těm, kteří milují Boha, všechno napomáhá k dobrému. (Řím 8, 28)

Apoštol Pavel píše dopis do Říma všem jeho obyvatelům. Pravděpodobně byl v té době v Korintu.

Říká tedy, že ten, kdo miluje Boha a důvěřuje mu, jeho život směřuje správným směrem a všechno mu pomáhá k dobrému. Bůh totiž udělal vše, aby lidem ukázal, která vede ke Jen skrze utrpení Ježíše Krista je člověk osvobozen od a může mít život věčný (viz tajenka).

Tajenku pošlete na adresu katechetky@bcb.cz.
Tři výherci z losování tajenky budou odměněni

Pavel Svoboda: „Svoboda vyznání se týká každého člověka, i nevěřícího“

Pavel Svoboda je bývalým europoslancem za KDU-ČSL, expertem na evropské právo a „otcem“ Červené středy v České republice. Mezinárodní akce Červená středa se letos v České republice uskuteční již počtvrté, a to 24. listopadu, kdy se po celé zemi, ale také ve světě, rozsvítí načerveno stovky budov, modliteben a kostelů. Proč si pronásledované pro víru připomínáme a odkud se tato připomínka vzala?

Foto: Lucie Horníková / Člověk a víra

Červená středa je mezinárodní připomínka lidí pronásledovaných pro víru. Letos připadá na 24. listopad. Vy jste ji přivedl do České republiky, odkud se tato připomínka vzala?

Červená středa má patrně původ v Anglii, jejím duchovním otcem je pravděpodobně Lord David Alton. Červená středa ovšem nemá zcela jednotný termín konání, zdá se však, že pod vlivem naší české aktivity se začíná ustalovat na středě před první adventní nedělí. Pronásledování pro víru se ovšem připomíná i jindy, např. OSN mezinárodní připomínku těchto obětí stanovila na 22. srpen.

Co se v rámci Červené středy letos plánuje?

Každý si může Červenou středu připomenout po svém, např. červenou svíčkou v okně. Typicky se ale budovy nasvěčují načerveno. V Praze tradičně bude červeně zářit Petřínská rozhledna, Karolinum, ministerstvo zahraničí atd. Navíc v Karolinu proběhne tradiční mezinárodní konference a židovsko-křesťanská modlitba a také se poprvé uskuteční charitativní koncert, přenášený i TV Noe, jehož výtěžek podpoří konkrétní projekt v Iráku.

Pavle, vy jste expertem na evropské právo, učíte na Právnické fakultě UK, byl jste dokonce předsedou právního výboru Evropského parlamentu, a právě pronásledování křesťanů a pronásledování pro víru bylo jedním z vašich největších témat, kterými jste se v Evropském parlamentu zabýval. Jak to v současnosti s pronásledováním pro víru vypadá ve světě?

Nevypadá to vůbec dobře, a to nejen v absolutních číslech,

ale hlavně v trendech. Pronásledování pro víru – ne pouhá netolerance – dnes zasahuje kolem 240 milionů lidí, tedy téměř čtvrt miliardy. Lze tedy bez diskuse tvrdit, že se jedná o zdaleka největší probíhající genocidu na světě. Horší ale je, že ta čísla rok od roku rostou. Pozornost veřejnosti, alespoň té západní, tomu ale vůbec neodpovídá a je v příkrém rozporu s tím, jak intenzivně se jinak hlásíme k lidským právům jakožto jednomu z pilířů naší civilizace.

I já osobně jsem dříve pronásledování pro víru vnímal jako jeden z mnoha problémů a neuvědomoval jsem si rozsah té tragédie. Teprve osobní setkání v rámci řady konferencí pořádaných v Evropském parlamentu mi otevřela oči, teprve četná osobní svědectví se současnými lidmi pronásledovanými pro víru mi ukázala, jak velký úkol a problém to je a jak málo se o něm ví. Proto jsem se pokusil přenést své zkušenosti z Bruselu do Prahy včetně konference s osobními svědectvími těch, kdo dnes za svoji víru trpěli či trpí.

ČERVENÁ STŘEDA je mezinárodní připomínka lidí pronásledovaných pro svou víru a své náboženské přesvědčení. Letos se koná 24. listopadu 2021. Znakem této iniciativy je rozsvícené červené světlo symbolizující krev trpících pro víru.

Červenou středu v České republice organizuje Česká biskupská konference společně s Ekumenickou radou církví v ČR a Federací židovských obcí v ČR. Připojuje se tak k iniciativě křesťanské organizace Aid to the Church in Need, která je iniciátorem této připomínky ve světě. Akce se koná na dalších místech – mj. v Londýně, Bratislavě, Vídni, Budapešti, na Filipínách.

Zapojte se také, stačí udělat opravdu málo:

- uspořádat společnou modlitbu či liturgii za pronásledované,
- zorganizovat setkání na vhodném místě ve vaší obci,
- přečíst texty informující o tomto tématu,
- zapálit svíčky při setkání či v průvodu,
- nasvítit červeným světlem kostel, významnou budovu ve vaší obci, sloup, sochu atd.

Více informací a přihlášku k zaregistrování vlastní akce naleznete na www.cervenastreda.cz

Je možné říci, že každý člověk na světě má právo na svobodu vyznání a veřejného projevu tohoto vyznání? Kdo nebo co nám toto právo garantuje?

O základních lidských právech se obecně deklaruje, že jsou univerzální. Svoboda vyznání je jedním z nich, takže ano, teoreticky je to právo každého člověka. Jenomže třeba takový islám považuje za přirozený stav, že člověk je muslimem, takže tak úplně univerzální to právo není, a to ani na papíře. Přitom muslimové jsou rovněž pronásledováni pro svoje vyznání.

Svoboda vyznání je zakotvena především ve Všeobecné deklaraci lidských práv z roku 1948, jenomže i přes její právní nezávaznost se k ní ani zdaleka nepřihlásil celý svět. U nás však je toto právo zaručeno nejen ústavou, ale i pro nás závaznými mezinárodními dokumenty Rady Evropy a Evropské unie.

Vnímáte podporu této akce ve společnosti, mezi politiky nebo ve vašem odborném okruhu?

Obávám se, že podpora Červené středy je přímo úměrná vztahu naší společnosti k náboženství. Přitom svoboda vyznání se týká každého člověka, i nevěřícího, protože mimo jiné zahrnuje i právo žádné náboženské vyznání nemít a vnucování konkrétního přesvědčení je nejen u nás dokonce trestným činem. Většinová společnost tomu nevěnuje zvláštní pozornost, narozdíl od jiných forem porušování lidských práv, např. diskriminace kvůli pohlaví či sexuální orientaci. Ani odborná veřejnost po mém soudu není výjimkou. Zvláště zážející je to u médií, která si jinak libují v krvavých příbězích, a těch je pronásledování pro víru plné. Teprve když člověk na konkrétním jednání vysvětlí rozsah tohoto problému, tak se dočká příznivější odezvy.

I kostel sv. Maří Magdalény v Kuřimi zářil 25. listopadu 2020 červenou barvou do dálky, aby připomněl lidi pronásledované pro svou víru.

Nyní můžeme říct, že Červená středa je úspěšný projekt i zde v ČR, navíc je mezinábožensky rozkročená, zapojují se do ní katolíci, protestanti a židé. Jak jste spokojen se spoluprací v rámci této aktivity?

Jsem rád, že se tato aktivita uchytila, ale do nějakého masového a spontánního přijetí Červené středy většinovou společností máme ještě daleko. Nutno ale alespoň ocenit, že tento projekt je jedním z těch, kde probíhá ryzí nepředpojatá ekumenická a mezináboženská spolupráce, takže to má i tento pozitivní a sjednocující důsledek.

Ptala se Mgr. Eva Spišáková, Tiskové středisko ČBK

ČERVENÁ STŘEDA

24. listopadu 2021

Mezinárodní připomínka lidí
pronásledovaných pro víru

Svatojánské mosty

V rámci letošních oslav 300. výročí blahořečení sv. Jana Nepomuckého byla v jeho rodišti uspořádána soutěžní přehlídka dětského výtvarného projevu Svatojánské mosty.

Iniciátorkou byla učitelka z místní základní školy paní Jana Vopalecká. Do soutěžní přehlídky se navzdory složité situaci a uzavřeným školám zapojily děti nejen z Nepomuku a nedaleké Plzně, ale i děti z partnerských měst Nepomuka – polské Wisły, litevského Anykščiai a brazilského São João Nepomuceno. Celkem se sešlo na 150 výtvarných děl. Porota udělovala ceny v pěti věkových kategoriích a neměla to vůbec lehké.

Soutěžní přehlídka umožnila dětem zapojit se do oslav blahořečení, a především rozvíjet své výtvarné schopnos-

ti. Dětské práce byly následně vystavené v Městské galerii a v nově vybudované Výstavní síni Arciděkanství v Nepomuku v průběhu května a června. **Sponzorsky přispělo na soutěž Město Nepomuk, Arciděkanství v Nepomuku a firma KOH-I-NOOR HARDTMUTH a.s.**

Nad výstavou převzali záštitu hejtmanka Plzeňského kraje doc. PaedDr. Ilona Mauritzová, Ph.D. a generální vikář Biskupství českobudějovického Mons. David Henzl. Některá díla, která se vymykala obvyklým kategoriím, získala zvláštní ceny. Všechna oceněná díla si můžete prohlédnout na www.bcb.cz.

PŘEHLED OCENĚNÝCH PRACÍ

Kategorie MŠ (4–6 let)

Weronika Branc, 6 let, Wisła (PL) – Kolorowy most

Julia Ciešlar, 6 let, Wisła (PL) – Złota rzeczka

Lena Strzempek, 7 let, Wisła (PL) – Spotkanie na moście

Milena Pipiraitė, 5 let, Anykščiai (LT) – Saint Nepomuk

Všechny práce z této kategorie byly oceněny bez stanovení pořadí

I. kategorie (7–9 let; 1. až 3. třída ZŠ)

1. místo Karolína Kyselová, 9 let, Nepomuk
– Sv. Jan Nepomucký

2. místo Vējūnė Stumbrytė, 9 let, Anykščiai (LT)
– Bridge of Saint John of Nepomuk

2. místo Gytė Bulotaitė, 8 let, Anykščiai (LT)
– Saint Nepomuk

3. místo Silvija Baukytė, 8 let, Anykščiai (LT)
– Morning of Saint John of Nepomuk

3. místo Blanka Brázdová, 9 let, Nepomuk
– Mosty

II. kategorie (10–12 let; 4. až 6. třída ZŠ)

1. místo Adéla Simetová, 11 let, Nepomuk
– Sv. Jan Nepomucký staví mosty mezi lidmi různých národů

2. místo Kateřina Mukušnáblová, 11 let, Nepomuk
– Sv. Jan Nepomucký

2. místo Adam Kožnar, 11 let, Nepomuk
– Sv. Jan Nepomucký

3. místo Klára Kinclová, 12 let, Nepomuk
– Svatý Jan pod Zelenou horou

3. místo Andrea Marková, 10 let, Nepomuk
– Sv. Jan Nepomucký

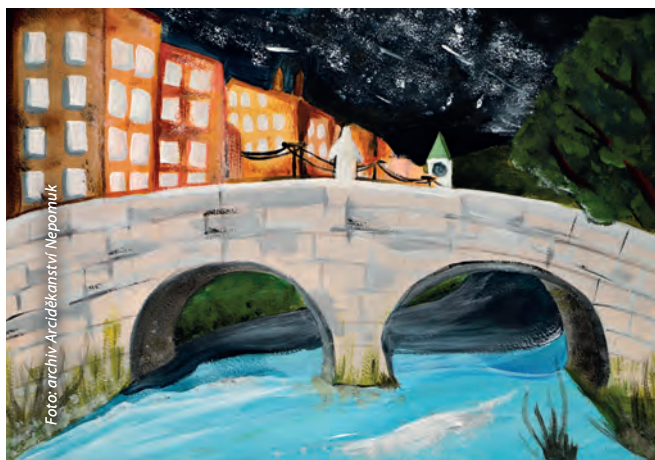
III. kategorie (13–15 let; 7. až 9. třída ZŠ)

1. místo Aneta Sedláčková, 14 let, Nepomuk
– Svatojánské propojení

2. místo Fausta Bagočiūnaitė, 15 let, Anykščiai (LT)
– Golden tears

3. místo Sandra Hájková, 13 let, Plzeň
– Most do neznáma

3. místo Anděla Šlajerová, 14 let, Nepomuk
– Sv. Jan Nepomucký

Dílo „Most Sv. Jana Nepomucena“ od Malgorzaty Szalbot (17 let) získalo čestné uznání.

„Svatojánské propojení“ od Anety Sedláčkové (14 let) získalo první místo v kategorii 13–15 let.

Čestná uznání:

Jakub Vlček, 14 let, Plzeň – Sv. Jan na obzoru
Simona Rodinová, 15 let, Nepomuk – Sv. Jan Nepomucký
Sára Weberová, 13 let, Nepomuk – Sv. Jan Nepomucký

IV. kategorie (16–18 let)

Čestná uznání:

Małgorzata Szalbot, 17 let, Wisła (PL)
– Most Św. Jana Nepomucena
Agné Bernotaitė, 16 let, Anykščiai (LT)
– Saint John of Nepomuk, the patron of the Czech lands

Skupinové práce

Cena poroty: Class Bitelés, 6–7 let, Anykščiai (LT)

– Kindergarten Spinduélis

Cena hejtmanky: Třída 5.C ZŠ Nepomuk, 10–11 let

– Svatojánské mosty

Cena generálního vikáře Mons. Davida Henzla:

Družina ZŠ Nepomuk (Michal Štětina, Filip Baran, Aneta Javůrková, Vanda Palacká, Elena Šroubová, David Halmeš, Petr Malý, Nikolas Gregoriades), 7–8 let – Sv. Jan Nepomucký

Cena starosty: Skupina dětí z Projeto Semente, São João Nepomuceno (BR), 6–12 let – Cruz de São João (celkem 10 křížů sv. Jana Nepomuckého)

Zvláštní ceny

Carving award – cena hejtmanky:

David Jára, 13 let, Nepomuk – Srdce

Cena fair play generálního vikáře:

Kristýna Čekanová, 13 let, Nepomuk – Sv. Jan Nepomucký

Cena zručnosti generálního vikáře:

Jan Ticháček, 11 let, Nepomuk – Long Way

Zvláštní poděkování firmě KOH-I-NOOR HARDTMUTH a.s.

Světově známý český výrobce výtvarných a kancelářských potřeb v rámci soutěže Svatojánské mosty podpořil chudé děti v Brazílii. Zásilka putovala do brazilského města São João Nepomuceno k neziskové organizaci **Projeto Semente** (<https://www.facebook.com/projetosementesjn>). S touto organizací navázaly spolupráci nepomucká far-nost a město Nepomuk. Organizace se stará o nejchudší děti, pro které zajišťuje jedno jídlo denně a pomáhá jim se vzděláním. Součástí mimoškolních aktivit je i vý-

tvárná výchova. Pokusili jsme se trochu zlepšit špatnou materiální situaci a vybavení těchto dětí a poslali jsme jim výtvarné potřeby značky KOH-I-NOOR HARDTMUTH. I díky této podpoře mohly děti ze São João Nepomuceno vytvořit překrásné svatojánské kříže pro soutěže Svatojánské mosty, které jsou nyní vystaveny na Arciděkanství v Nepomuku. Celkem 10 křížů sv. Jana Nepomuckého (Cruz de São João) od dětí ve věku 6–12 let navíc získalo zvláštní Cenu starosty města Nepomuk.

Svatojánské kříže od brazilských dětí z Projeto Semente ve výstavním sále arciděkanství.

Foto: archiv Projeto Semente

Zámek Vimperk a jeho nová expozice

Jihočeské příhraniční město Vimperk je vsazeno do podhůří šumavských hvozdů a boubínského pralesa. Přírozenou zdejší dominantou je zámek, který v posledních letech procházel rozsáhlými stavebními opravami. Ty byly dokončeny na přelomu roku 2020 a 2021.

V rámci prohlídkové trasy i místního muzea bylo využito mnoha sakrálních předmětů z celé naší diecéze. Jejich pečlivý výběr byl směřován tak, aby dotvářel tehdy ještě jen zamýšlené historické prostory. Můžeme se zde setkat s historickými liturgickými předměty. Je možné zde najít například **Relikviář sv. Inocence** z vimperské farnosti, řadu relikviářů, kalichů, svícňů, ale také třeba drobný domácí oltář. Překvapivě zde můžeme najít i části nábytku nebo obraz ze sbírek naší diecéze. Zastavme se blíže u některých z těchto skvostů. První místo mezi předměty vystavenými ve vimperském zámku bezpochyby náleží **relikviáři sv. Inocence**. Prosklená rakev z třetí čtvrtiny 18. století obsahuje historicky prezentovanou kostru světce. Ta není kompletní a chybějící části byly vytvořeny vyřezáním ze dřeva. Světcovy ostatky byly vyzvednuty z římských katakomb, kde byl sv. Inocent v období antiky uložen k věčnému odpočinku. Opomineme-li duchovní význam relikviáře, zaujme nás výzdoba: na tu byla použita vzorovaná francouzská hedvábná tkanina, karmínový hedvábný samet a mnoho drátěných ozdob vytvářejících drobnou květenou a detaily šatu. Je samozřejmostí, že se zde setkáme také s umem místních mistrů sklářů, a to nejen v podobě drobných sklíček, které jsou vytvořeny tak, aby vytvářely efekt broušených drahokamů. Drobná lahvička se světcovou krví je taktéž mistrovskou prací.

Světle modrý **soubor vimperských liturgických rouch** byl původně přešitý z dámských šatů pocházejících z druhé poloviny 18. století. Všimněme si masivní výšivky stříbrnou lamelou a dracounovou nití na takřka blankytně modrém hedvábném podkladu. Jedná se nejen o úchvatnou ukázkou řemeslné vyšivačské práce na umělecké úrovni, ale i o výjimečný soubor historických oděvů spjatý s vimperskou farností. Podle legend pochází látka na tento soubor rouch z dámských šlechtických šatů druhé poloviny 18. století.

Zajímavostí je také drobná **truhla z farnosti Černice**. Ta ve svých útrobách původně chránila veškerý cenný majetek kněze. Malá vnitřní přihrádka byla určena na cenné dokumenty. Kování truhly tvořilo z tohoto nevelkého kusu nábytku trezor barokní doby. Zároveň umělecké provedení vytvářelo z truhly zajímavou součást mobiliáře, který díky mistrovskému zpracování mohl sloužit svým majitelům po celá staletí.

Oltářní relikviáře z děkanství u sv. Mikuláše; foto: Národní památkový ústav

Domácí oltář Nejsvětější Trojice z Kamenného Újezdu pochází z roku 1664; foto: archiv BCB

Můžeme se zde setkat s **osobním oltářem kněze** z farnosti Kamenný Újezd. Ten pochází z roku 1664. Nepříliš veliká architektura této řezby byla dekorována dvojicí detailních maleb. Ty byly po mnohá desetiletí tajemstvím, neboť byly skryty pod nánosy barvy. Až ruce dvojice restaurátorů daly této památce nový život: mohly se opět zalesknout decentně umístěné zlacené plochy, iluzivní mramorování anebo speciální barevné laky kryjící pozlacený podklad; a také bylo odhaleno zasvěcení oltáře Nejsvětější Trojici. Tento oltář je dech beroucí památkou ukazující spiritualitu 17. století a zároveň je unikátem, protože takto zachovaných domácích oltářů se v českých sbírkách nezachovalo mnoho.

V rámci expozice je možné obdivovat mnohé skvosty z naší diecéze. Za jejich prezentaci je nezbytné poděkovat odborníkům Národního památkového ústavu, díky jejichž spolupráci byly veškeré zde vystavené předměty nejen prezentovány ve výstavních prostorech, ale také pečlivě zrestaurovány.

Návštěva vimperského zámku je určitě zajímavým výletním cílem, který každého návštěvníka uchvátí. Můžete zde navštívit jak prohlídkové trasy zachycující vývoj tohoto unikátního zámku, tak muzeum, které je věnované Šumavě a městu Vimperk.

PhDr. Jiří Vácha, Ph.D.,
vedoucí památkového oddělení BCB

Jak se díváme na duchovní tematiku?

Rozhovor s Lenkou Barčiovou, tvůrkyní duchovních předmětů

Ve kterém roce jste začala vyrábět předměty s duchovní tematikou a co vás k tomu inspirovalo?

Zhruba před 10 lety jsem začala vyrábět andílky jako přívěsky na klíče/kabelku. Inspiroval mě adventní čas, kdy jsou i nevěřící lidé více otevření duchovním věcem a mají je často spojené právě s anděly. Postupně se k přívěskům přidaly i andělské dekorace a šperky, následovaly náhrdelníky a náušnice s biblickými motivy (klíč, holubice, kalich, duha, tóra aj.) a nejnověji i růžence a desátky, které jsou navrženy tak,

aby se daly nosit i jako náramek či náhrdelník.

Kde a jak získáváte materiály? Vyrábíte některé materiály sama?

Mým mottem je „Tvořím a žiji udržitelně s radostí“ – stručně řečeno dělám věci s vědomím osobní zodpovědnosti za dopady mého životního stylu na přírodu i na důstojnost života ostatních lidí. A to se promítá i do výběru materiálů – upřednostňuji lokální produkty (např. skleněné a dřevěné korálky pořizuji výhradně od českých výrobců) a v ČR nevyráběný materiál nakupuji od ověřených českých dodavatelů. Sama si vrtám a opracovávám různé přírodniny, vyrábím si tak například korálky z klokočů, závěsy z větviček či přívěsky z mušlí a jantaru.

Podle čeho kombinujete barvy a materiály?

Řídím se vlastní intuicí, barevně se často inspiрую květinami. Z materiálů nejčastěji propojuji kov se sklem, minerály, perletí nebo dřevem.

Plánujete do budoucna rozšířit nabídku předmětů s duchovní tematikou? Pokud ano, v jakém rozsahu a z jakých materiálů?

Ano, aktuálně se chystám na tvorbu růženců ze semen (klokočů, Jobovy slzy) a na podzim mám v plánu rozšířit nabídku o drátované svícny. A jednou určitě dojde i na betlém.

Jaké vzdělání a praxi jste potřebovala k výrobě duchovních předmětů?

Základem jakékoli kvalitní tvorby, duchovní předměty nevyjímaje, je podle mě zvládnutí řemesla, tj. skvěle ovládat danou techniku výroby a umět zvolit vhodný materiál. Když jsem s rukodělnou tvorbou v roce 2008 začínala, musela jsem si téměř na vše přijít sama metodou pokus-omyl. V dnešní době už je díky internetu nabídka návodů a rukodělných kurzů pestrá a dostupná pro každého. Chcete-li s výrobou začít, doporučuji si najít kurz, který vás provede základy zvolené techniky krok za krokem.

Je o vás známo, že vyrábíte nejenom předměty s duchovní tematikou, ale i jiné. Mohla byste našim čtenářům uvést, jaké jiné předměty vyrábíte?

Mým hlavním zaměřením je ruční výroba šperků z kvalitní (tzv. chirurgické) nerezové oceli ve spojení s přírodními materiály a českým sklem. Dále vyrábím čelenky, spony do vlasů, vánoční ozdoby a přírodní dekorace. Blíže se s mojí tvorbou můžete seznámit na www.lenka-b.cz

V čem spočívá vaše práce?

V současnosti se vše točí kolem rukodělných činností. Kromě vlastní tvorby se zabývám prodejem kreativního materiálu (korálků, komponentů, minerálů, šňůrek, drátků...). V neposlední řadě jsem lektorkou kurzů výroby šperků, dekorací a pletení košíků z pedigu. Dobu covidových omezení jsem využila k tvorbě fotonávodů a on-line videokurzů zaměřených na výrobu šperků pro začátečníky a mírně pokročilé (dostupné na stránce udrzitelnesradosti.cz).

Co pro vás znamenají slova církev, kostel a bohoslužba?

Jsem křesťanka, takže pro mě slovo církev znamená společenství těch, kdo věří v Boha, přijali spasení v Kristu a jsou vedeni Duchem svatým. Důležitou roli v životě církve hrají společné bohoslužby. Kostely osobně vnímám jako obdivuhodné historické stavby a místa spojená s křesťanskou tradicí.

Navštěvujete v současné době bohoslužby? Pokud ano, co vás k tomu vede?

Ano, společenství se sourozenci v Kristu, společné uctívání Boha, modlitby a čtení z Bible jsou důležitou součástí života církve. Mám radost, že se při nich opět můžeme setkávat tváří v tvář.

Lenko, děkuji vám za rozhovor, přeji vám pevné zdraví a mnoho zdaru ve vaší práci!

Ptala se Marie Sedloňová,

Foto: archiv L. Barčiové

Andílky to asi před 10 lety začalo.

Růžence jsou navrženy tak, aby se daly nosit i jako náhrdelník

Jihočeské kostelíky XV.

Naše babička celý život říkala, že „kdo má chalupu, má prdelku v kalupu...“ No a není to snad rčení víc než pravdivé? O tom, jak se vypořádat s rozsáhlým rodovým majetkem rodu Schwarzenbergů vědí historičtí badatelé více než dost. Především také, že Alžběta Pezoldová se dlouhou dobu (od 90. let) domáhala o získání části majetku tzv. „Hlubocké větve“, která připadla panu knížeti Karlu. Ten zdědil ¼ majetku hlubocké větve po JUDr. Jindřichu Schwarzenbergovi, biologickém otci Alžběty (nevlastní sestra Karla). A to z důvodu, že neusiloval o navrácení majetku, zestátněného ve smyslu Lex Schwarzenberg, a tím ztratil své dědické právo.

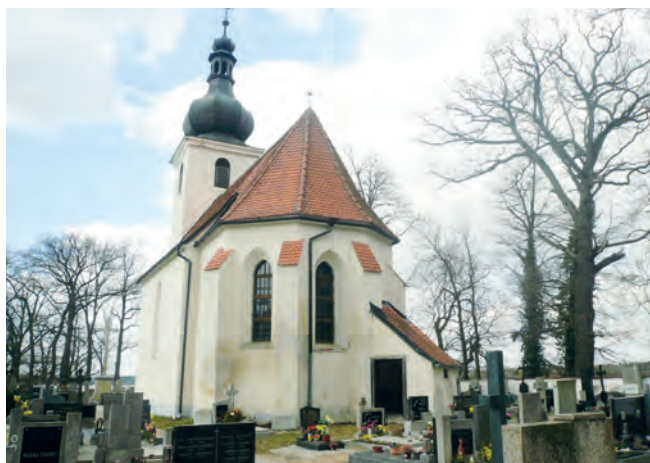
Mohli bychom se teď dohadovat, zda obsah článku více souvisí se sakrálními stavbami nebo se společensko-politickým děním. Přijměme jednu z posledních informací, podle které celý objekt kaple s kryptou Schwarzenberské hrobky v Domaníně nedaleko Třeboně (zámek i hrobka jsou ve správě zámku Třeboň) byly vloženy podle mimosoudní dohody do Nadačního fondu, který vytvořili pozůstalí Alžběta (prvogenitura) a Karel Schwarzenbergovi (druhogenitura). Jen v loňském roce tuto významnou sakrální památku shlédlo 28 tisíc návštěvníků.

Schwarzenberská hrobka

Pozoruhodná osmiboká novogotická stavba ve tvaru osmiúhelníku s předsunutou věží a oboustranným schodištěm se nachází uprostřed krajinařského parku na opačném břehu rybníka Svět, než je historické jádro města Třeboně. Kolem se rozprostírá rozsáhlý anglický park. Založení hrobky je datováno rokem 1874 jako nového místo posledního odpočinku rodových předků z iniciativy kněžny Eleonory, manželky Jana Adolfa II. Schwarzenberga, když z prostorových i hygienických důvodů již přestalo vyhovovat nedaleké pohřebiště s kostelíkem sv. Jiljí u Domanína. Před vlastní stavbou bylo nutné vybudovat kanál k odvodnění prostoru hrobky, která je zapuštěna pod úroveň okolního terénu. Stavbu dvoupodlažní budovy s monumentálním schodištěm navrhl knížecí stavitel, který byl také spoluvůrcem přestavby zámku Hluboká. Stavba probíhala v letech 1874–77 pod řízením knížecího stavitele Karla Kühnla. Vrchní kapli **Božského vykupitele** vysvětil v roce 1877 arcibiskup kardinál Bedřich. Novogotický oltář je zhotoven z bílého pískovce, sádky a mramoru a je dílem sochaře Josefa Pokorného.

Schwarzenberská hrobka; foto: František Růžička

Kostel sv. Jiljí v Domaníně; foto: František Růžička

Ve spodní části (hrobce) byly v zinkových rakvích postupně uloženy ostatky (též symbolicky) 27 příslušníků rodu, mezi nimi i kněžna Eleonora, která zemřela roku 1873 a dokončení hrobky se již nedočkala. Poslední pohřeb se zde uskutečnil v roce 1939, až do roku 1948 se zde denně sloužily mše svaté. V dnešní době se zde rovněž konají koncerty a jiné kulturní akce. Každý z návštěvníků potvrdí, že je to pro ně vždy velkým zážitkem.

Hřbitovní kostel sv. Jiljí v Domaníně

Nachází se západně od neogotické hrobky s kaplí. Jedná se o jednoduchý kostel ze 16. století s představenou věží. První zmínka o kostele pochází z roku 1515. Nejstarší dochovanou částí je spodní zdivo presbytáře se známkami patek dřívějšího klenutí. Roku 1574 dal Vilém z Rožmberka kostelík zvýšit a zvětšit, v červenci 1576 byl posvěcen, věž přistavěna v roce 1776. V letech 1784–1876 sloužil jako pohřební hrobka Schwarzenberského rodu. Roku 1992 došlo k jeho restauraci. Jedná se o významnou památku rožmberského stavitelství. Objekt je památkově chráněn a je součástí městské památkové rezervace Třeboň. Nelze opomenout, že jeden z hrobů patří rodině Ibsenových, ze které pocházela první manželka známého cestovatele Jiřího Hanzelky, která zemřela v roce 1965 a je zde také pohřbena. Protože Jiří Hanzelka měl k Třeboni a jižním Čechám velmi silný citový vztah, vybral si toto místo rovněž pro svůj poslední odpočinek.

Další zajímavou informací je záznam, že obec pro novou kapli obdržela od treboňského kláštera jako dar obraz české malířské školy, na jehož jedné straně je zobrazení „**Kladení Krista Pána do hrobu**“ a na straně druhé „**Tři svatí otcové**“. Pro značné ohrožení i značnou cenu byl tento obraz odevzdán

Věž kostela Panny Marie Královny a sv. Jiljí je dominantou Třeboně; foto: František Růžička

do majetku státní obrazárny. K tomu došlo v roce 1921 v Praze tehdejší starostou a dalšími zástupci obce. Současně byl získán příslib pro výstavbu nové kaple, do níž bude pořízena kopie obrazu, a to vše nákladem ministerstva.

Stavba byla dokončena v roce 1924. V kapli na levé straně u vchodu za kroupkou je do zdiva uložen pamětní list s podpisy několika místních rodin, který tam umístil kronikář. Stavba byla dokončena za pouhé dva a půl roku. Rovněž díky založení na mokřinách je technickým unikátem.

Kostely v Třeboni

Zcela jistě by bylo nespravedlivé vynechat zde také základní informace k sakrálním stavbám v městské zástavbě města Třebon. Z historických záznamů lze vyčíst, že plebanie byla založena pravděpodobně ve 13. století, s připomínkou již roku 1255. Roku 1367 byl založen klášter augustiniánů, řeholních kanovníků a farní kostel povýšen na kolegiální, duchovní správa byla svěřena proboštovi. Kanonie byla zrušena v roce 1785, následujícího roku zřízena světská fara, děkanství roku 1788. V letech 1923–36 vedli duchovní správu dominikáni, matriky vedeny od roku 1930. **Kostel Panny Marie Královny a sv. Jiljí** z doby před r. 1280 byl nově postaven v letech 1367–1380, roku 1491 konsekrován, roku 1607 provedena renovace a věž zastřešena renesanční helmicí. Stavba hřbitovního kostela **sv. Alžběty** je datována roky 1570–1576 s obnovou v letech 1649–1651.

Hřbitovní kostel sv. Alžběty; foto: František Růžička

Závěrem tohoto XV. seriálového dílu se zároveň omlouvám čtenářům za delší odmlku. Ne vždy ale vše vychází podle našich představ, možností a hlavně potřebných zdravotních podmínek pro cestování. Nadále se však budeme snažit o publikaci dalších dílů.

František Růžička, České Budějovice

Postní almužna 2021 pomůže rodinám v duchovní i sociální oblasti

I přes protiepidemická opatření se na jaře v době postní uskutečnila Postní almužna. Společný duchovně-formační projekt Diecézní charity České Budějovice a Pastoračního střediska Biskupství českobudějovického nabízí lidem příležitost, jak věnovat svoje postní snažení ve prospěch potřebných. Letošní výtěžek z papírových pokladniček činil úctyhodných 325 847 Kč.

Na počátku letošní doby postní si Charita a Pastorační středisko zvolily společný záměr Postní almužny – podporu rodin. Inspirací je papežem Františkem vyhlášený Rok rodiny. V době postu věřící do malé papírové pokladničky postupně vkládali obnos přibližně ve výši ceny požitku, který si odřekli. Nově lidé mohli peníze poukázat také na účet diecézní Charity nebo je odeslat rychlou platbou přes QR kód. Odezva lidí byla nečekaná. Po odečtení nákladů na výrobu 3 tisíců kusů papírových kasiček si Charita a Pastorační středisko mezi sebe na polovinu rozdělí celkem 318 328,5 Kč.

Pastorační středisko Biskupství českobudějovického svou část (159 164,5 Kč) použije na pastorační rodin, konkrétně **na přípravu a výrobu inspiračních podcastů Výchova dětí ve víře a Vztahy mezi manželi a v rodině**, které najdete na YouTube kanále Prolidi.online a na Spotify.

Diecézní Charita svůj podíl z almužny rozdělila mezi dva charitní projekty. Oblastní charita Horažďovice získala **100 tisíc korun na zřízení sociálně integračních bytů**, které pomáhají zejména sociálně slabým rodinám řešit jejich obtížnou životní situaci spojenou s problémovým bydlením. Sociálně integrační byty umožňují nízkopříjmovým rodinám platit nevysoké nájemné, tak, aby mohly šetřit svoje finanční prostředky na stabilizaci rodinného zázemí (např. splácení dluhů, spoření na bytovou kauci apod.). Peníze z Postní almužny budou použity především na stavební úpravy a základní vybavení těchto bytů. Zbylých 59 164,25 Kč pomůže ke zpřístupnění kvalitní pomoci rodinám v těžké životní situaci na Jindřichohradecku. Farní charita Jindřichův Hradec realizuje v terénu **Sociálně aktivizační službu pro rodiny s dětmi sv. Rity**, která provází rodiny s dětmi životem tak, aby získaly potřebné informace k řešení jejich těžkostí, získaly potřebnou míru podpory a sebestojnosti, aby postupem času již k řešení těchto situací nepotřebovaly podporu pomáhajících institucí a byly schopny je řešit svépomocí. Za rodinami žijícími v různých koutech Jindřichohradecka se však pracovníci Charity potřebují bezpečně dostat. S lepší mobilitou by jim měl pomoci další osobní automobil, na který přispěje i letošní Postní almužna.

Více o Postní almužně v českobudějovické diecézi se dozvíte více na **www.dchcb.cz/postni-almuzna**.

Děkujeme všem, kdo se do Postní almužny v naší diecézi zapojili!

Diecézní charita České Budějovice, Pastorační středisko BCB

Největším problémem křesťanů v Pákistánu je chudoba a sociální nejistota

Celosvětová pandemie nemoci Covid-19 zamávala s mnohými našimi jistotami. Jednalo se o útok na mnoha frontách, kromě nemoci samotné se jednalo o neblahé následky v důsledku vládních opatření proti jejímu šíření. Ničivé lockdowny poškodily násobně více lidí, často jim vzaly existenční jistotu a sociální kontakty. Navíc ne každá země dokázala svým obyvatelům ztrátu výdělku účinně nahradit. Těžké chvíle zažívala také misijní komunita bratří oblátů v Pákistánu. Otec Khan Paulus se rozhovořil o tamních podmínkách, které pro křesťany nebyly jednoduché ani před nemocí.

Foto z oslav 50 let přítomnosti OMI v Pákistánu (leden 2021) ve farnosti Panny Marie; foto: archiv OMI

Přiblížíte situaci křesťanů v Pákistánu?

Pákistán je v drtivé většině muslimská země, ale křesťané a hinduisté tvoří největší menšinové skupiny, přičemž každá z nich představuje asi 1,6 % populace. To však v páté nejlidnatější zemi na světě, která má zhruba 220 milionů obyvatel neznamená v celkovém úhrnu zrovna malý počet. Velké křesťanské komunity se nachází v jižní metropoli Karáči, stejně jako ve městech Lahore a Faisalabad. Křesťané obecně v Pákistánu patří do nižších vrstev společnosti. Většina lidí pracuje v komunálních službách, ve stavebnictví, často v cihelnách a někteří dokonce jako služebníci v bohatších rodinách.

Ačkoliv v zemi oficiálně existuje svoboda vyznání, křesťané se kvůli své víře potýkají s mnoha obtížemi. Jedním z hlavních problémů, kterým dnes lidé čelí, jsou únosy mladých, často nezletilých dívek. Po únosu jsou násilně donuceny konvertovat k islámu a vdát se za mnohem starší muže. Většina případů zůstává bez povšimnutí. Nevyřešené zůstávají i ty, které vynesly na povrch sociální média a některé nevládní organizace. Kvůli bezmoci obětí a malému vlivu jejich rodin se jen malá část případů dočká spravedlnosti.

Zlepšila se o něco jejich bezpečnostní situace oproti minulosti?

Bezpečnost křesťanů zůstává velkým problémem. Možná naoko se něco zlepšilo, ale v praxi se místo zvyšování bezpečnosti stáváme svědky spíše opačného trendu, zvláště u chudých křesťanských rodin. O únosech a vynucených sňatcích jsem už mluvil. V Pákistánu dále platí zákon o rouhání, který představuje pro křesťany velkou hrozbou. Tento zákon je většinou

Distribuce potravinové pomoci; foto: archiv OMI

zneužíván. Používá se často k vypořádávání osobních sporů a v nemálo případech k získání půdy, kterou vlastní křesťané. S náboženstvím to nemá často nic společného, ale z rouhání své sousedy obviníte velmi snadno a oni mají jen malý prostor se bránit. Křesťané tak žijí v dlouhodobě neuspokojivých podmínkách.

Jaká jsou u vás vládní opatření proti nemoci Covid-19?

Onemocnění nazvané Covid-19 vyvolává ve společnosti paniku z mnoha důvodů. Jedná se o nový virus, což znamená, že se s ním naše imunita nesetkala, a proto má u mnoha lidí nemoc těžký průběh. Postupně sice získáváme vakcíny, ale rozhodně ne dostatečně rychle. Na začátku jara měl Pákistán zhruba 13 tisíc zemřelých a půl milionu aktivních případů nemoci. Zároveň vidíme, jak se v sousední Indii průběh epidemie výrazně zhoršuje a bojíme se, že to přijde i k nám. Vláda dává vakcíny lékařskému a zdravotnickému personálu, případně bezpečnostním složkám ve státní službě. Původní plán poskytnout balíčky vakcín velmi chudým rodinám rychle ztroskotat. Kromě samotné nemoci musí společnost čelit extrémní existenční nejistotě. Řada pracovních příležitostí díky opatřením proti šíření nemoci zanikla. Doporučení k dodržování alespoň základních hygienických pravidel se v podstatě míjí účinkem. Roušky a dezinfekce se užívají pouze ve státních úřadech a školách.

Dotýká se života církve?

Opatření se vlastního náboženského života církve nedotýkají. Ale citelně se dotýká sociální situace křesťanů. Něko-

lik málo finančních programů vlády na podporu chudých je křesťanům nedostupných s tím, že by se o ně měla postarat sama církev.

Co považujete za největší problém křesťanů v současné době pandemie?

Podle mého pozorování je dlouhodobě největším problémem křesťanů v Pákistánu chudoba, nezaměstnanost a sociální nejistota. Dále únosy mladých dívek a jejich nucené konverze k islámu. Je to takový nekončící kruh. Chudé křesťanské rodiny často dostanou nabídku půjčky od muslimů a výměnou za poskytnuté finance pošlou své dcery do jejich rodin na domácí práce. Tam je často čeká kruté zacházení a sexuální zotročování. I když se rodina dívky o podobné situaci dozví, nemůže pro ni mnoho udělat, protože často nedokáže rychle splatit dluh.

Dostává se k vám pomoc ze zahraničí?

Na zahraniční pomoci jsme hodně závislí. Jako náboženský institut, obláti Panny Marie Neposkvrněné, se snažíme oslovovat různé dárce a získávat finanční podporu. Prostředky jsme rozdělili mezi chudé křesťanské rodiny především ve formě potravin. Doposud jsme pomohli téměř patnácti tisícům rodinám. Proto bych rád poděkoval všem dobrým lidem z Evropy, Kanady, USA a Austrálie.

Připravil Luděk Bárta

Se svolením převzato z Misijního zpravodaje 29/2021

Inzerce

POSLEDNÍ NEDĚLE V MĚSÍCI OD 15.00

Setkání mladých manželů & rodin

HOSÍN U ČESKÝCH BUDĚJOVIC

MŠE SVATÁ - SDÍLENÍ - VÝLETY - CHVÁLY
PŘEDNÁŠKY - WORKSHOPY - GRILOVAČKY

PASTORAČNÍ
STŘEDISKO

BISKUPSTVÍ
ČESKOBUDĚJOVICKE

SPOLEK
MŮST
ČESKÉ BUDĚJOVICE

Pozvánky na akce Diecézního centra pro rodinu

Šťastný princ

Diecézní centrum pro rodinu Vás zve na divadelní představení Šťastný princ, které se uskuteční v divadle J.K. Tyla v Třeboni v neděli 28. 11. od 15.00. Jedná se o představení, které bylo kvůli pandemii Covid 19 přesunuto z 2. 10. 2020 na tento nový termín. Další vstupenky si lze rezervovat v divadle J. K. Tyla.

O představení Šťastný princ (Oscar Wilde, Radek Malý, Matěj Forman, režie Matěj Forman):

Za zdmi krásných paláců, kde se jen tančí, pije a snadno se žije, existuje svět docela jiný. Možná ošklivý, ale dost určitě opravdový. Uprostřed toho světa stojí nádherná zlatá socha prince, který má místo očí drahokamy. Princ shlíží každý den na bídu lidí, kterou za svého života nepoznal. Pomalu se blíží zima a vlaštovky odlétají na jih, až na jednu, jejíž soucitné srdce je nakonec silnější než touha po exotických teplých krajinách. Ale co princovo srdce olověné? Může se také rozeznít láskou a soucitem? Výpravná inscenace vznikla ve spolupráci s Divadlem bratří Formanů. Vhodné pro děti od 5 let.

Duchovní obnova pro rodiny

Diecézní centrum pro rodinu vás zve na adventní duchovní obnovu pro rodiny od 27. 11. do 28. 11. 2021 v Třeboni. Budeme spolu v krásném prostředí rodinného penzionu Dvůr Hamr u Lužnice, kde si vyrobíme adventní věnce. V neděli si je můžeme nechat požehnat v kostele Panny Marie Královny a sv. Jiljí v Třeboni na mši sv. Pak následuje přednáška pro rodiny a odpoledne můžete jít s námi do divadla na představení divadelního souboru Lampion „Šťastný princ“. Více informací najdete na webu **Prolidi.online** a v příštím čísle Setkání. Již nyní si rezervujte čas ve svém kalendáři.

Inzerce

 Teologická fakulta
Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích
Faculty of Theology
University of South Bohemia in České Budějovice

Nabízíme bakalářské i navazující magisterské programy v prezenční a kombinované formě v několika oblastech:

- Filosofie
- Pedagogika volného času
- Religionistika
- Sociální a charitativní práce
- Teologie
- Teologie služby
- Učitelství náboženství a etiky

Den otevřených dveří 21. 1. 2021

Studujte na Teologické fakultě

Přihlášky ke studiu přijímáme
www.tf.jcu.cz od 1.11. 2021

Diecézní centrum pro rodinu vás zve na měsíční

SETKÁNÍ RODIN

od 19. 9. 2021

- MŠE SVATÁ
- PŘEDNÁŠKY
- VÝLETY
- GRILOVAČKY
- A MNOHO DALŠÍHO

15.00 - 18.00
3. NEDĚLE V MĚSÍCI
HOSÍN U ČESKÝCH BUDĚJOVIC

PASTORAČNÍ STŘEDISKO BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ SPOLEK MOST české budějovice

Diecézko a církevní silvestr na Ktiši

19. - 21. 11. 2021

TĚŠIT SE MŮŽEŠ NA CHVÁLY S BACKSPACE BAND,
SETKÁNÍ S PŘÁTELI,
MODLITBU,
ADORACI,
PŘEDNÁŠKY A WORKSHOPY.

CENA: 350 Kč

REGISTRACE A VÍCE INFO NA
PROLIDI.ONLINE

PASTORAČNÍ STŘEDISKO BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ SPOLEK MOST české budějovice DCŽM dom čb

Těšitelé duší

Zájemce o historii církve, historii města Deštná a další zvědavé čtenáře upozorňujeme na zajímavou brožuru „Těšitelé duší“, kterou napsal pan František Kvapil a nedávno věnoval jeden výtisk Biskupství česko-budějovickému. Brožura obsahuje řadu zajímavých a zřejmě jinde dosud nepublikovaných informací o životech 26 kněží a řádových sester – rodáků a rodaček z Deštné a okolí. Tito lidé si zaslouží naši vzpomínku. Jak uvádí autor v úvodu: „Ve svém působení, kamkoliv byli přikázáni, přinášeli věřícím duchovní posilu a většinou byli oblíbeni. Mnozí z nich se podíleli na spolkové, hudební, literární i veřejnoprávní činnosti ve své farnosti. Proto jsem se podjal pracného vyhledávání osob kněží i řádových sester na Deštensku. Aby jejich jména a práce nebyly zapomenuty.“

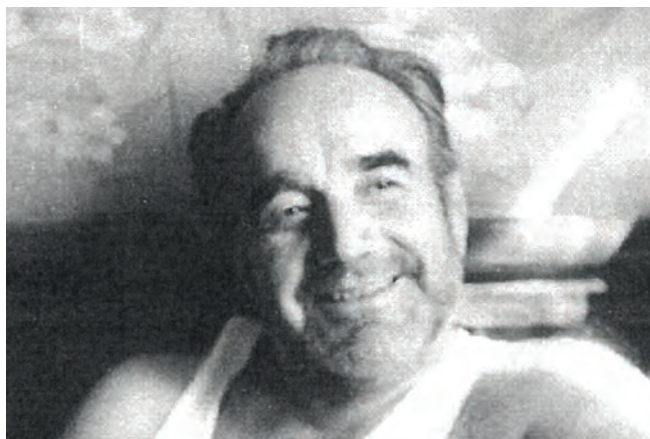
Brožura vyšla již v roce 2011, ale pro mnohé badatele může být cenným zdrojem informací i dnes. Pro vážné zájemce je brožura k nahlédnutí v archivu Biskupství česko-budějovického. Seznam osobností uvedených v publikaci si můžete vyžádat u šéfredaktora Setkání.

František Kvapil

Narodil se v roce 1934 v Deštné. Vyučil se lakýrníkem a malířem písma. Po absolvování střední školy sociálně právní pracoval v administrativě podniku Pozemní stavby České Budějovice. Byl dopisovatelem regionálního tisku, mimo jiné Jindřichohradeckého deníku, Zpravodaje Deštenska a Hlubockého zpravodaje. V průběhu let 1998–2001 vysílal Český rozhlas v Českých Budějovicích přes 100 jeho minipovídok, většinou s náměty z Deštenska. Napsal i řadu kratších studií z historie Deštenska. V současné době žije v Hluboké nad Vltavou.

Petr Samec

František Kvapil; Foto: archiv F. Kvapila